

Bitmeyen Sessizliđi Gibi

– kul mehmet · 24 Mayıs 2026

Bitmeyen Sessizliđi Gibi

Bir nehrin taşkın akışında gizlenen ses gibi,
Her akışta yeniden doğdun içimde.
Bir dağın zirvesinde unutulmuş yankı gibi,
Rüzgârın taşıdığı her titreşimde var oldun.

Bir şehrin paslı kapılarında saklanan hatıra gibi,
Her dokunuşta eski bir çağrıyla fısıldadın.
Bir kuşun göç yolunda kaybolan kanadı gibi,
Her uzaklaşmada yeniden bulundun.

Bir denizin en derin çukurunda saklanan inci gibi,
Karanlıkta bile ışığı korudun.
Bir mevsimin yarım kalmış baharı gibi,
Her eksilişte yeniden filizlendin.

Bir çocuğun düşlerinde saklanan masal gibi,
Her uyanışta yeniden anlatıldın.

Bir yıldızın sönmeyen parıltısı gibi,
Gecenin en ağır yükünü taşıdın.

Bir yolun bitmeyen sessizliğı gibi,
Adımlarımda hep senin izini buldum.
Ve her uzaklıkta, her kırılmada,
İçimdeki yankın duvarlara çarparak geri döndü.

Mehmet Aluç